

This eChok volume of
Deuteronomy
Volume 1

is Dedicated in honor of
**Lilian and Nathan
Haber**

*Dedicated by
Amy and Jimmy*

תורה

TORAH

יכוין בקריאת חמשה פסוקים אלו שהם כנגד ו דמילוי וו דשם ב"ן לקנות בו הארת נפש משבת הבאה

טז וְאֶצְוֶה אֶת־שְׁפִטֵיכֶם בְּעַת הַהוּא לֵאמֹר
שְׁמַע בֵּין־אֲחֵיכֶם וּשְׁפִטָתֶם צְדָק בֵּין־אִישׁ
וּבֵין־אָחִיו וּבֵין גֵּרוֹ: יז לֹא־תִפְּרֹוּ פָּנִים
בַּמִּשְׁפָּט פֶּקֶטָן כַּגְּדֹל תִּשְׁמָעוּן לֹא תִגְּוֹרוּ

(16) And I commanded your judges at that time, saying, Hear what has come between your brethren, and judge righteously between a man and his brother, and between the stranger that is with him. (17) You shall not favor persons in judgment; [rather] you should hear the small just as the great; you shall not fear

RASHI

רש"י

(16) **And I commanded your judges** — *I said to them: "Be patient in judgment. If a certain point of law comes before you once, twice, three times, do not say, 'This has already come before me several times,' but debate it over again"* (Sifrei). [**And I commanded your judges**] **at that time** — *When I appointed them, I said to them, "It is not now as before: Before you were your own masters, now you are beholden to the community!"* (Sifrei). שמע — *Present tense: "oyant" in Old French, "hear," just as שמור and זכור* **And between the stranger that is with him** — *This is his opponent in the lawsuit who heaps up (אוגר) arguments against him. Another explanation of this phrase: Also in matters concerning a residence [גור means to dwell], in the division of property between inheriting brothers, even if it be a dispute about an oven and a stove* (Sifrei; Sanhedrin. 7b).

(17) **You shall not favor persons in judgment** — *This refers to the one who appoints judges, that he should not say, "So-and-so is a handsome or a strong man, I will appoint him to be a judge"; "that one is my relative, I will make him a judge in the city," even though he is not expert in the laws, and consequently he condemns the innocent and acquits the guilty. I will charge it against the one who appointed him as though he had shown partiality in judgment* (Sifrei). **You should hear the small just as the great** — *A case regarding a perutah [small coin] should be as dear to you as that regarding a hundred maneh [a very large sum], so that if it (the former) comes before you first, you should not postpone it*

(טז) וְאֶצְוֶה אֶת־שְׁפִטֵיכֶם. אִמְרַתִּי לָהֶם: הָיוּ מִתּוֹנִים בְּדִין, אִם בָּא דִין לְפָנַי פְּעַם אַחַת וּשְׁתַּיִם וְשִׁלֵּשׁ, אֵל תֹּאמְרוּ: כִּבֶּר בָּא דִין זֶה לְפָנַי פְּעַמִּים הַרְבֵּה, אֲלֵא הָיוּ נוֹשְׂאִים וְנוֹתְנִים בוֹ (ספרי טז): בְּעַת הַהוּא. מִשְׁמַנְיָתִים אִמְרַתִּי לָהֶם אֵין עֲכָשִׁיו כְּלִשְׁעֵבֶר, לִשְׁעֵבֶר הֵייתֶם בְּרִשׁוֹת עֲצַמְכֶם, עֲכָשִׁיו הָרִי אַתֶּם מִשְׁעֲבִידִים לַעֲבוֹר: שְׁמַע. לְשׁוֹן הַזֶּה אוֹדְנִיט בְּלַע"ז (צו הֶעֱרַעַן) כְּמוֹ זְכוֹר וְשְׁמוֹר: וּבֵין גֵּרוֹ. זֶה בַּעַל דֵּינֹו שְׁאוֹגֵר עָלָיו דְּבָרִים. דְּבַר אַחֵר: "וּבֵין גֵּרוֹ", אֵף עַל עֶסְקִי דִיָּרָה בֵּין חֶלְקַת אֲחִים אֲפִלוּ בֵּין תְּנֹור לְכִינִיִּם (סנהדרין ז): (יז) לֹא תִפְּרֹוּ פָּנִים בַּמִּשְׁפָּט. זֶה הַמְּמַנֶּה לְהוֹשִׁיב הַדֵּינִים שֶׁלֹּא יֹאמַר: אִישׁ פְּלוֹנִי נָאָה אוֹ גְבוּר, אוֹשִׁיבֵנו דֵּין; אִישׁ פְּלוֹנִי קְרוֹבִי, אוֹשִׁיבֵנו דֵּין בְּעִיר וְהוּא אֵינוֹ בְּקִי בְּדִינָיו. נִמְצָא, מְחַיֵּב אֶת הַזְּכָאִי וּמוֹכֵחַ אֶת הַחַיִּב, מֵעֵלָה אֲנִי עַל מִי שְׁמַנְהוּ בְּאֵלוֹ הַכִּיר פָּנִים בְּדִין (ספרי ז): פֶּקֶטָן כַּגְּדֹל תִּשְׁמָעוּן. שְׂיָהָא חַיִּיב עָלֶיךָ דִּין שֶׁל פְּרוּטָה בְּדִין שֶׁל מָאָה מְנָה שְׂאָם קָדָם וּבָא לְפָנַיךָ לֹא תִסְלַקְנוּ לְאַחֲרוֹנָה (סנהדרין ח). דְּבַר אַחֵר:

תִּדְחִלּוּן מִן קִדְמֵי גִבְרָא אֲרִי
 דִּינָא דִּי הוּא וּפְתַגְמָא דִּי
 יְקִשִּׁי מִנְכּוֹן תְּקַרְבוֹן לְוֹתִי
 וְאֲשַׁמְעֶנָּה: יְהִי וּפְקִדִית יִתְכוֹן
 בְּעֵדְנָא הֵהיא יֵת כָּל פְּתַגְמֵי
 דִּי תַעֲבֹדוּן: יֵט וְנִטְלָנָא מֵחֵרֵב
 אֶתְּךָ אֵלֶיךָ וְהִדְבַּר
 אֲשֶׁר יִקְשֶׁה מִכֶּם תִּקְרְבוּן אֵלַי וְשָׁמַעְתִּיו:
 יְהִי וְאֲצִוֶּה אֶתְכֶם בְּעֵת הַהוּא אֵת כָּל־הַדְּבָרִים
 אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן: יֵט וְנִסַּע מֵחֵרֵב וַיִּלְךְ אֶת

any man; for judgment is God's, and the case that is too difficult for you, bring to me, and I will hear it. (18) And I commanded you at that time all the things which you should do. (19) And we journeyed from Chorev and went through all

RASHI

for last (Sanhedrin 8a). Another explanation:

You shall hear the words of the small as you do those of the great, as the Targum explains it: That you should not say: This is a poor man and his fellow (opponent) is rich, and it is a mitzvah to support the poor. I will rule in favor of the poor man, and he will be supported in a respectable manner. Another explanation: that you should not say, "How

can I offend the honor of this rich man because of one dinar? I will rule in his favor now and when he goes outside [leaves the court], I will say to him 'Give it to him, for you really owe it to him!'" (Sifrei) לא תגורו — **You shall not fear [any man].**

Another explanation of לא תגורו: *You shall not gather in (constrain) your words before any man. As in (Proverbs 10:5), "Gathering (אוגר) in summer."* **For judgment is**

God's — *Whatever you take from one man unjustly you will compel Me to return to him. It follows, consequently, you have been partial in judgment against Me (Sanhedrin 8a). [And the case that is too difficult for you] bring to me [and I will hear it] — Because of this (his overconfidence) Moshe forgot the law regarding the daughters of Zelofchad (Sanhedrin 8a). Similarly, Shmuel said to Shaul (I Samuel 9:19), "I am the seer." Whereupon the Holy One, blessed be He, said to him, "By your life, I will cause you to know that you are not a seer." And when did He let him know this? When he came to anoint David. For it states (I Samuel 16:6-7), "And when he saw Eliav he said, Surely before the Lord stands His anointed one." The Holy One, blessed be He, said to him: "Did you not say, 'I am the seer?' Do not look at his outward appearance."* (Sifrei) (18) **[And I commanded you] all the things which you should do** — *These are the ten things that distinguish between civil cases and capital*

רש"י

"כִּקְטָן כְּגֹדֵל תִּשְׁמָעוּן" בְּתַרְגּוּמוֹ, שְׁלֹא תֹאמְרוּ: זֶה עֲנִי הוּא וְחֵבְרוֹ עֲשִׂיר וּמִצְוָה לְפָרְנֶטוֹ, אֲזַכֶּה אֶת הָעֲנִי וְנִמְצָא מִתְפָּרֵס בְּנִקְיֹת. דְּבַר אַחֵר: שְׁלֹא תֹאמְרוּ: הֵיאֵךְ אֲנִי פּוֹגֵם בְּכַבּוֹדוֹ שֶׁל עֲשִׂיר זֶה בְּשִׁבִיל דִּינָר? אֲזַכְּנוּ עִבְשֵׁיו וּכְשִׁיבָא לְחוּץ אִמְרַי אֲנִי לוֹ: תַּן לוֹ, שְׂאֵתָה חֵיב לוֹ: לֹא תִגְוְרוּ מִפְּנֵי-אִישׁ. לֹא תִיָּאֵר. דְּבַר אַחֵר: "לֹא תִגְוְרוּ." לֹא תִכְנִס דְּבָרֶיךָ מִפְּנֵי אִישׁ (סְפָרִי יז) לְשׁוֹן "אִגַּר בְּקִיץ" (מְשָׁלִי י,ה): **כִּי הַמִּשְׁפָּט לְאֱלֹהִים הוּא.** מַה שְׂאֵתָה נוֹטֵל מִזֶּה שְׁלֹא כְּדִין אֶתָּה מְזַקְּקִנִי לְהַחְזִיר לוֹ, נִמְצָא שְׂהִטִּית עָלַי הַמִּשְׁפָּט: תְּקַרְבוּן אֵלַי. עַל דְּבַר זֶה נִסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ מִשְׁפָּט בְּנוֹת צִלְפַּחֵד. וְכֵן שְׂמוּאֵל אָמַר לְשֹׁאֵל (שְׂמוּאֵל א,ט): "אֲנִכִּיהֶרֹאֶה". אָמַר לוֹ הַקֶּבֶץ"ה: חִיָּךְ, שְׂאֵנִי מוֹדִיעֵךְ שְׂאֵין אֶתָּה רוֹאֶה. וְאִימַתִּי הוֹדִיעֵנוּ: בְּשִׁבָּא לְמִשַׁח אֶת דָּוִד: "וַיֹּרֵא אֶת אֱלִיאֵב וַיֹּאמֶר אֵךְ נִגְדַּה' מִשִּׁחוֹ". אָמַר לוֹ הַקֶּבֶץ"ה: וְלֹא אָמַרְתָּ: "אֲנִכִּיהֶרֹאֶה?" "אֵל תִּבְטַשׁ אֶל מְרֹאֵהוּ": (יח) **אֵת כָּל הַדְּבָרִים אֲשֶׁר תַּעֲשׂוּן.** אֵלּוֹ עֲשֶׂרֶת

וְהִלִּיכְנָא ית כָּל מַדְבְּרָא רַבָּא
 וְדַחִילָא הוּא דִּי חֲזִיתוּן אֲרִיחַ
 טוּרָא דְאַמְרָאָה כְּמָא דִּי פִקִּיד
 יִי אֱלֹהֵנָא יִתְנָא וְאַתִּינָא עַד
 רְקַם גִּיאָה: כ וְאַמְרִית לְכוּן
 אֲתִיתוּן עַד טוּרָא דְאַמְרָאָה דִּיִּי
 אֱלֹהֵנָא יְהִב לְנָא: כא חֲזִי יְהִב
 אֱלֹהֵיךָ קַדְמָךָ ית אֲרַעָא סַק
 אַחְסֵן כְּמָא דִּי מְלִיל יִי אֱלֹהָא
 דְאַבְהָתְךָ לִךְ לֹא תִדְחַל וְלֹא
 תִתְבַּר:

כָּל־הַמְדַבֵּר הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא הֵהוּא אֲשֶׁר
 רְאִיתֶם בְּדֶרֶךְ הַר הָאֱמֹרִי כַּאֲשֶׁר צִוִּה יְדוּה
 אֱלֹהֵינוּ אֲתָנוּ וּנְבֵא עַד קַדֶּשׁ בַּרנֶע: כ וְאָמַר
 אֲלֵיכֶם בָּאתֶם עַד־הַר הָאֱמֹרִי אֲשֶׁר־יְדוּה
 אֱלֹהֵינוּ נָתַן לָנוּ: כא רְאֵה נָתַן יְדוּה אֱלֹהֵיךָ
 לְפָנֶיךָ אֶת־הָאָרֶץ עֲלֶיהָ רָשׁ כַּאֲשֶׁר דִּבֶּר
 יְדוּה אֱלֹהֵי אֲבֹתֶיךָ לָךְ אֶל־תִּירָא וְאֶל־תַּחַת:

that great and fearful wilderness, which you saw by the way of the mountain of the Emmorites, as the Lord our God commanded us; and we came up till Kadesh Barnea. (20) And I said to you, You have come to the mountain of the Emmorites, which the Lord our God gives to us. (21) Behold, the Lord your God has set the land before you; go up and possess it, as the Lord, God of your fathers has spoken to you; fear not, neither be frightened.

RASHI

cases (Sifrei). (19) [That] great and fearful wilderness — [It is termed fearful] because in it there were serpents as [thick as] beams, and scorpions as [big as] bows (Sifrei).

רש"י
 הַדְּבָרִים שְׁבִינן דִּינִי מְמוֹנוֹת לְדִינֵי נִפְשׁוֹת: (ט) הַמְדַבֵּר הַגָּדוֹל וְהַנּוֹרָא. שְׁהִיוּ בוּ נַחֲשִׁים בְּקוֹרוֹת. עַקְרָבִים בְּקִשְׁתוֹת:

PROPHETS Isaiah 1

טז תּוּבוּ לְאוּרִיתָא וְאַתְדַּכּוּ
 מְחוּבִּיכוּן וְאַעֲדוּ בִישׁוֹת
 עוֹבְדִיכוּן מְקַבֵּל מִימְרֵי
 אֲתַמְנִיעוּ מְלֹאבְאָשָׁא: יז אֲלִיפוּ
 לְאוּטְבָא תְּבַעוּ דִּינָא זְכוּ
 דְאַנְסִי דּוּגוּ דִּין יִתְמָא עֲבִידוּ קְבִילוּ קְבִילַת אֲרַמְלָתָא: יח בְּכֵן כַּד תִּתּוּבוּן לְאוּרִיתָא תְּבַעִין מִן קַדְמֵי

טז רַחֲצוּ הַזְּכוּ הַסִּירוּ רַע מֵעַלְלֵיכֶם מִנְגַד עֵינֵי חֲדָלוּ
 הָרַע: יז לְמַדּוּ הַיֵּטִב דְרִשׁוּ מִשְׁפָּט אֲשֶׁרוּ חֲמוּץ שְׁפָטוּ
 יתוֹם רִיבוּ אֶלְמָנָה: יח לְכוּ־נָא וְנוֹכַחַה יֹאמַר יְדוּה

(16) Wash, cleanse yourselves, remove the evil of your deeds from before My eyes, cease to do evil. (17) Learn to do good, seek justice, strengthen the robbed, perform justice for the orphan, plead the case of the widow. (18) Come now, let

RASHI

(16) **Cease to do evil** — *Desist from your evil deeds.* (17) **אשרו חמוץ** — *[means] strengthen the robbed.* (18) **Let us debate** —

רש"י
 (טז) חֲדָלוּ הָרַע חֲדָלוּ מִמַּעֲשֵׂיכֶם הָרָעִים. (יז) אֲשֶׁרוּ חֲמוּץ הַחֲזִיקוּ אֶת הַגְּזוּל. (יח) וְנוֹכַחַה וְגַדַע מִי סָרַח

אִם־יִהְיוּ חַטָּאֵיכֶם כַּשָּׁנִים כַּשֶּׁלֶג יִלְבִּינוּ אִם־יֵאָדְמוּ כַתּוֹלַע כַּצֹּמֶר יִהְיוּ: יט אִם־תֹּאבּוּ וּשְׂמַעְתֶּם טוֹב הָאָרֶץ תֹּאכְלוּ: כ וְאִם־תִּמְאָנוּ וּמְרִיתֶם חָרֵב תֹּאכְלוּ כִּי פִי יִהְיֶה דִבֶּר: כא אֵיכָה הִיְתָה לְזוֹנָה קְרִיָּה נְאֻמָּה מִלְּאֵתִי מִשֹּׁפֵט צָדֵק יִלֵּן בָּהּ וְעַתָּה מִרְצָחִים:

וְאֶעֱבִיד בְּעוֹתִכּוֹן אָמַר יי אִם יְהוֹן חוֹבֵיכּוֹן כְּתִימִין כַּצֹּבְעוֹנִין כְּתִלְגָּא יְהוֹרוּן אִם יִסְמְקוּן כְּזוֹרֵיתָא כְּצֹמֶר נְקִי יְהוֹן: יט אִם תִּיבִין וּתְקַבְּלוּן לְמִימְרֵי טוֹבָא דְאַרְעָא תִיכְלוּן: כ וְאִם תִּסְרְבוּן וְלֹא

תִּקְבְּלוּן לְמִימְרֵי בְּחָרֵב סָגָאָה תִתְקַטְּלוּן אַרִי מִימְרָא דִי גִזְר כֵּן: כא אֵיכָדִין תִּבּוּ עוֹבְדֵתָא לְמַהוּי כְּעִיעִיתָא קְרִיתָא מְהִימְנַתָּא דְהוֹת מִלְּאֵא עֲבָדֵי דִינָא קוּשְׁטָא הוּהּ מִתְעֵבֵד בָּהּ וְכַעַן אַנּוּן קַטְוִלֵי נְפִשָׁן:

us debate, says the Lord. If your sins prove to be like crimson, they will become white as snow; if they prove to be as red as crimson dye, they shall become as wool. (19) If you be willing and obey, you shall eat the best of the land. (20) But if you refuse and rebel, you shall be devoured by the sword, for the mouth of the Lord spoke. (21) How has she become a harlot, a faithful city; full of justice, in which righteousness would lodge, but now, murderers.

RASHI

רש"י

and we will know who offended whom, and if you offended Me, I still give you hope to repent. **If your sins prove to be like crimson** — stained before Me like crimson red, I will whiten them as snow. **As crimson dye** — A dye with which [fabrics] are dyed red. (20) **For the mouth of the Lord spoke** — [saying,] "And I will bring upon you a sword" [Leviticus 26:25]. (21) **A harlot** — astray from her God. **City** — which was faithful and full of justice. **Righteousness** — was in it, and now they have become murderers.

על מי ואם אתם סרחתם עלי עודני נותן לכם תקנה לשוב: אם יהיו חטאיכם כשנים וכד' בתמים לפני באדם שנים אלבינם כשלג. כתולע צבע שצובעין בו אדם: (כ) כי פי ה' דבר והבאתי עליכם חרב. (כא) לזונה טועה מעל אלהים. קריה שהיתה נאמנה ומלאה משפט. צדק היה בה ועתה מרצחים.

WRITINGS Psalms 92-93

כתובים תהלים פרק צב-צג

טז מטול דיתוון דיירי ארעא ארום תריץ יי תקפי ולית עולתא ביה: א יי מליך

טז לְהַגִּיד כִּי־יֵשֶׁר יְדוּהַ צוּרִי וְלֹא־עֲלָתָהּ (קרי עולתה) בּוֹ: צג א יְדוּהַ מִלְּךָ גִּאוּת לָבֵשׁ לְבַשׁ יְדוּהַ עוֹז הַתְּאֵנָה

92. (16) To declare that the Lord is upright, my Rock, in whom there is no unrighteousness. 93. (1) The Lord reigns, He is clothed in majesty; the Lord is

RASHI

רש"י

92. (16) That the Lord is upright, my Rock ... — Thus will Israel declare in the future. 93. (1) The Lord reigns ... the

(טז) כי ישר ה' צורי וכד' כה יאמרו ישראל לעתיד לבא: (א) ה' מלך וכד' אף תבון תבל במלכו

גִּיּוֹתֵינוּתָא אֶלְבֶּשׂ אֶלְבֶּשׂ יי
עוֹשֵׁנָא וְאִזְדְּרִי לְחֹדַר תְּקִיף
תֵּבֵל דְּלֵא תִזְדַּעְזֵעַ: ב מִתְקַן
כּוּרְסֵיךָ מִן לְקַדְמִין מִן עֲלֵמָא
אֵת אֵלְהָא: ג זְקִיפִין נְהֲרֹתָא
יי זְקִיפִין נְהֲרֹתָא קְלִיחֹן
בְּשִׁירְתָא יְקַבְּלוֹן נְהֲרֹתָא

אָגַר שְׂבַחֲיָהוּן: ד מִן קָלָן דְּמִיין סְגִיאִין מִמְשַׁבְּחֵיָא תְּבִירֵי יִמָּא רַבָּא מְשַׁבַּח בְּשִׁמֵי מְרוּמָה דִּינִי:
ה סִהֲדוּתְךָ קְשִׁיטִין לְחַדָּא לְבֵית מִקְדָּשְׁךָ יֵאִין וְקַדִּישִׁין יי לְאוֹרֵיכּוֹת יוֹמִין:

אֶתְּכֹן תֵּיבֵל בִּלְתַּמּוּט: ב נִכּוֹן כְּסֵאֲךָ מֵאִז מְעוֹלָם
אֵתָהּ: ג נִשְׂאוּ נְהָרוֹת ו יְדוּה נִשְׂאוּ נְהָרוֹת קוֹלָם
יִשְׂאוּ נְהָרוֹת דְּכִיָּם: ד מְקַלּוֹת ו מֵיִם רַבִּים אֲדִירִים
מְשַׁבְּרֵיִים אֲדִיר בְּמָרוֹם יְדוּה: ה עֲדַתִּיךָ ו נֶאֱמָנוּ
מֵאִד לְבֵיתְךָ נֶאֱוָה־קֹדֶשׁ יְדוּה לְאַרְץ יָמִים:

clothed, He has girded Himself with strength; the world is established, it cannot be moved. (2) Your throne is established of old, You are eternal. (3) The rivers have lifted up, O Lord, the rivers have lifted up their voice, the rivers lift up their roaring. (4) Above the voices of many waters, the mighty breakers of the sea, the Lord on high is mighty. (5) Your testimonies are very sure, holiness becomes Your house, O Lord, for all time.

RASHI

world is established — *The world rejoices by the fact of His reigning.* (3) **The rivers have lifted up, O Lord** — *This language means shouting; behold, the [non-Jewish] nations which flood like rivers will lift up their voices to boast against You. Their*

roaring — *their depth.* (5) **Your testimonies** — *which Your prophets have testified and promised regarding Your house, to which holiness is becoming. Are very sure* — *And even though much time has passed, they are very sure.*

רש"י

תְּשַׁמְחָה הָאָרֶץ. (ג) נִשְׂאוּ נְהָרוֹת ה' לְשׁוֹן צְעָקָה
הַנְּהָה הָאֲמוֹת הַשׁוֹטְפִים בְּנְהָרוֹת יִשְׂאוּ קוֹל לְהַתְגַּאוֹת
נְגִדָה: דְּכִיָּם עֲמָקָם. (ה) עֲדַתִּיךָ שְׂהַעִידוּ וְהִבְטִיחוּ
בְּבוֹאֲךָ לְבֵיתְךָ שֶׁיֵּאֵר נֶאֱוָה קֹדֶשׁ. נֶאֱמָנוּ מֵאִד וְאֵף
עַל פִּי שְׂאֲרֵכוּ הַיָּמִים נֶאֱמָנִים הֵם לֵה' מֵאִד:

Mishnah Makkot, chapter 3

משנה מכות ג

(1) These are whipped [by order of the Court]: the one who has relations with his sister, or with his father's sister, or with his mother's sister, or with his wife's sister [during his wife's lifetime], or with his brother's wife, or with the wife of his father's brother, or with [his] menstruating [wife]; or, [in the case of] a widow [with whom] a High Priest [had relations], a

א אֵלוּ הֵן הַלּוֹקִין, הֵבֵא עַל אָחוֹתָו, וְעַל אָחוֹת
אָבִיו, וְעַל אָחוֹת אִמּוֹ, וְעַל אָחוֹת אִשְׁתּוֹ, וְעַל אִשְׁת
אָחִיו, וְעַל אִשְׁת אָחִיו אָבִיו, וְעַל הַנְּדֵוָה, אֲלֵמְנָה לְכַהֵן

רבנו עובדיה מברטנורא

א אֵלוּ הֵן הַלּוֹקִין. אֵלוּ לֹא דוֹקָא דְתַנָּא וְשִׁיר לּוֹקִין טוֹבָא. אֵלֵא תַנָּא חִיבִי כְרִיתוֹת לְאִשְׁמוּעִין דִּישׁ מַלְקוֹת בַּחִיבִי
כְרִיתוֹת וְתַנָּא אֲלֵמְנָה וְגִרוּשָׁה לְאִשְׁמוּעִין אֲלֵמְנָה וְהִיא גְרוּשָׁה חִיבִין עֲלֵיהּ מְשׁוּם שְׁנֵי שְׁמוֹת. וְתַנָּא טַבַּל וְמַעֲשֵׁר רֵאשׁוֹן
שֶׁלֹּא נִטְלָה תְרוּמָתוֹ דְּלֵא מְפֹרֵשׁ אֲזוּהָרָה דִּידָהּ בַּהֲדִיא. וְכֵן הַקֹּדֶשׁ שֶׁלֹּא נִפְדָּה. וְאִיִּדִי דְתַנָּא הַקֹּדֶשׁ. תַנָּא מַעֲשֵׁר שְׁנֵי

divorcee or a *chalutzah* [i.e., a woman released from *yibum*, married] to an ordinary priest, a *mamzeret* [daughter from a forbidden union] or a *netinah* [Gibeonite woman] to an Israelite, an Israelite woman to a *natin* or to a *mamzer*. Regarding a widow-divorcee, he [a High Priest] is liable for her because of two injunctions; regarding a divorcee-*chalutzah*, he [an ordinary priest] is liable [lashes] only for one injunction [since *chalutzah* is not explicitly mentioned as being prohibited in Leviticus, 21:7, but is derived from the wording by implication]. (2) [These are whipped:] the person who [while] unclean ate a sanctified thing or entered the Sanctuary; the one who eats *chelev* [forbidden fat], or blood, or *notar*, or *pigul*, or [a sacrifice that has become] defiled; the one who slaughters or offers [a sacrifice] outside [the Temple]; the one who eats *chametz* on Pesach; the one who eats and performs labor on Yom Kippur; the one who manufactures the [anointing] oil; the one who manufactures the incense [of the Temple, not for Temple usage]; the one who anoints with the oil of anointing [when not commanded to do so]; the one who eats improperly slaughtered animals, diseased animals, prohibited animals, and reptiles; the one who ate *tevel* [untithed produce] and *ma'aser rishon* from which *terumah* has not been taken, or unredeemed *ma'aser sheini* and consecrated property. How much must he eat from the *tevel* to be liable [court-imposed lashes]? Rabbi Shimon says, Any amount; while the Sages say, A *ke-zayit* [as an olive]. Rabbi Shimon said to them, Do you not agree with me that a person is liable [lashes] if he eats an ant of insignificant amount? They said to him, [this is so, only] because it is a separate creature. He said to them, Even a single

גדול, גרושה וחלוצה לכהן הדייט, ממזרת ונתינה לישראל, בת ישראל לנתין ולממזר. אלמנה וגרושה, תיבין עליה משום שני שמות. גרושה וחלוצה, אינו חיב אלא משום אחד בלבד: ב הטמא שאכל את הקדש, והבא אל המקדש טמא, והאוכל חלב, ודם, ונותר, ופגול, וטמא, השוחט והמעלה בחוץ, והאוכל חמץ בפסח, והאוכל והעושה מלאכה ביום הכפורים, והמפטם את השמן, והמפטם את הקטרת, והסך בשמן המשחה, והאוכל נבלות וטרפות, שקצים ורמשים. אכל טבל ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו, ומעשר שני והקדש שלא נפדו. כמה יאכל מן הטבל ויהא חיב, רבי שמעון אומר כל שהוא, וחכמים אומרים כזית. אמר להם רבי שמעון, אין אתם מודים לי באוכל נמלה כל שהוא חיב. אמרו לו, מפני שהיא כבריתה. אמר

רבנו עובדיה מברטנורא

דתרוייהו מלקות דיידו משום מחוטרי פדיה וכן ברובן איכא צד חרוש: **נתינה**. מן הגבעונים היא ומלקות דידה מלא תחתון במ **אלמנה**. שנתאלמנה מאיש אחר. והיא גרושה. חייב עליה שני מלקות משום שני שמות. משום שני אזהרות שניהם מפורשות במקרא. ואזהרה אתרווייהו קאמר. גרושה והיא חלוצה אינו חייב עליה משום שני שמות שהחלוצה אינה כתובה. אלא מרביא מיינין לה דתניא גרושה אין לי אלא גרושה. חלוצה מנין. ת"ל ואשה **ב המפטם את השמן**. העושה שמן דוגמת שמן המשחה: **והסך בשמן המשחה**. שעשה משה רבינו ע"ה **אכל טבל**. אזהרתיה מלא יחללו את קדשי בני ישראל אשר ירימו (ויקרא כב) בעתידין לתרום הכתוב מדבר: **ומעשר ראשון שלא נטלה תרומתו**. שאף הוא במיתה כטבל דכתיב (במדבר יח) ונחשב לכם תרומתכם כדגן מן הגורן וגומר **ומע"ש שלא נפדה**. מע"ש שנטמא ואפילו הוא בירושלים אסור לאכלו עד שיפדם והאוכלו בירושלים עד שלא נפדה לוקה ואזהרתו מולא בערתי ממנו בטמא (דברים כו) בין שאני טמא והוא טהור בין שאני טהור והוא טמא ומנין למע"ש שנטמא שפודין אותו בירושלים שנאמר (שם יד) כי לא תוכל שאתו פי' לא תוכל לאכלו כדכתיב (בראשית מג) וישא משאת מאת פניו **והקדש שלא נפדה**. לא כתיב ביה לאו בהדיא אלא אתיא אזהרה דידיה ג"ש דחט חט מתרומה ואף על גב דמיעט רחמנא ומתו בו ולא במעילה. ממיתה מעטיה ולא מאזהרה: **באוכל נמלה שהוא חיוב**. משום שרץ השורץ על הארץ (ויקרא יא) ואף על גב דלית בה כשעור: **אף חטה אחת**

wheat kernel is a separate entity. (3) [Also liable, court-imposed lashes:] the one who eats firstfruits before he reads over them (see Deuteronomy, 26:1-10); most sacred sacrifices outside the partitions of the Temple; less sacred sacrifices and *ma'aser sheini* outside the wall [of Jerusalem]; the one who breaks the bone of a ritually clean Pesach sacrifice — he receives forty lashes. But the one who leaves over of the [meat of] the ritually clean [Pesach sacrifice, after its proper time] and breaks [the bone] of the ritually unclean [Pesach sacrifice], does not receive forty [lashes]. (4) Regarding the one who takes the mother [bird] with the children [forbidden in Deuteronomy 22:6-7]: Rabbi Yehudah says, He is whipped but need not send away [the mother]; but the Sages say, He sends away [the mother], and is not whipped. This is the general rule: Whenever a negative precept will require the fulfillment of some positive act, a person is not liable [lashes]. (5) The one who makes baldness on his head [in mourning], and the

לָהֶן, אִף חֹטֵה אַחַת כְּבָרִיתָהּ: גַּּ הָאוֹכֵל בְּפוּרִים עַד שֶׁלֹּא קָרָא עֲלֵיהֶן, קִדְשֵׁי קִדְשִׁים חוּץ לְקִלְעִים, קִדְשִׁים קָלִים וּמַעֲשֵׂר שְׁנֵי חוּץ לְחֹמֶה, הַשׁוֹבֵר אֶת הָעֵצִים בְּפֶסַח הַטְּהוֹר, הָרִי זֶה לֹקֵה אַרְבָּעִים. אֲבָל הַמּוֹתֵיר בְּטְהוֹר וְהַשׁוֹבֵר בְּטִמָּא, אֵינּוּ לֹקֵה אַרְבָּעִים: ד הַנּוֹטֵל אִם עַל הַבְּנַיִם, רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, לֹקֵה וְאֵינּוּ מְשַׁלַּח. וְחַכְמַיִם אוֹמְרִים, מְשַׁלַּח וְאֵינּוּ לֹקֵה. זֶה הַכֶּלֶל, כָּל מִצְוֹת לֹא תַעֲשֶׂה שֵׁשׁ בָּהֶן קוֹם עֲשֵׂה, אֵין חִיבִין עֲלֵיהֶן: הַ הַקּוֹרֵחַ קִרְחָה בְּרֵאשׁוֹ, וְהַמְקִיף

רבנו עובדיה מברטנורא

כבריייתה. ולית הלכתא כרבי שמעון דלא קרינן בריה אלא לבריה שיש לה נשמה בלבד **ג עד שלא קרא עליהם.** ארמי אובד אבי וגו' אבל לאחר שקרא עליהם אינו לוקה אם אכלן לפי שהן ממונו של כהן. וזו דברי ר"ע אבל חכמים אומרים בכורים הנחה מעכבת בהן. קריאה אין מעכבת בהן והאוכל אחר הנחה בעזרה. אף על פי שעדיין לא קרא עליהן. אינו לוקה. והלכה כחכמים. ואזהרתן מדכתיב (דברים יב) לא תוכל לאכול בשעריך מעשר דגן וגו'. ותרומת ירך. ואמר מר ותרומת ירך אלו הבכורים דאילו תרומה אינה טעונה הבאת מקום. ובכורים נמי אינו לוקה עליהן אלא אם אכלן אחר שראו פני ירושלים קודם הנחתן בעזרה. אבל אכלן בגבולין קודם שיכנסו לירושלים אינו לוקה: **קדשי חוץ לקלעים.** קדשים קלים חוץ לחומה כל הני אזהרתן מלא תוכל לאכול בשעריך וגו'. וכל נדריך אשר תדור שכל אבילה חוץ למקום הקבוע לה מקרי אבילת שעריך: **ומע"ש.** לעיל תנן מעש' שני טמא שלא נפדה כדפרשנין. והכא תנן מע"ש טהור שאכלו חוץ לחומה. ודוקא שאכלו חוץ לחומה אחר שראה פני ירושלים הוא שלוקה אבל האוכל מע"ש בגבולים. קודם שיכנס לירושלים אינו לוקה דכתיב (שם) לפני ה' אלהיך תאכלנו. ואחר כך לא תוכל לאכול בשעריך: **המותיר.** אינו לוקה דכתיב (שמות יב) לא תותירו ממנו עד בוקר. והנותר ממנו עד בוקר באש תשרפו. בא הכתוב ליתן עשה אחר לא תעשה לומר אם עברת על לאו. קיים עשה שבה ואינך לוקה. ועוד לא תותירו הוי לאו שאין בו מעשה וכל לאו שאין בו מעשה אין לוקין עליו: **והשובר.** עצם בפסח טמא אינו לוקה. דאמר רחמנא(שם) ועצם לא תשברו בו בכשר ולא בפסול: **ד לוקה ואינו משלח.** דסבירא ליה לר"י שלח תשלח מעיקרא משמע. ואף על גב דכתיב שלח תשלח אחר לא תקח. לאו למימרא דאם לקחת תשלח אלא לא תקח. אבל שלחנה קודם לקיחה. ואין זה לאו הניתק לעשה: **וחכ"א משלח ואינו לוקה.** קסברי שלח אחר לקיחה משמע. והוי לאו הניתק לעשה. והל' כחכמים: **כל מצות לא תעשה שיש בה קום עשה.** שאמרה תורה אם עברת על לאו קיים העשה כגון לא תקח האם על הבנים. ואם לקחת תשלח. לא תבא אל ביתו לעבוט עבוטו. ואם באת והעבטת עבוטו השב תשיב לו את העבוט. כל אלו אם קיים העשה אינו לוקה. אבל לא קיים העשה כגון שלקח האם על הבנים. ושחטה או שמתה. לקח העבוט מביתו ונשרף שאינו יכול לקיים העשה הרי זה לוקה: **ה הקורח קרחה.** משום דמחייב על כל קרחה וקרחה ועל כל שריטה ושריטה ועל כל פאה ופאה. משא"כ באוכל חלב וחלב. משום הכי תננהו במתני' אבל שאר לאוי גרידי שאין בהן חדוש לא תנא: **קרחה.** על מת. כדכתיב (דברים יד) ולא תשימו קרחה בין עיניכם למת ואף

one who rounds the corners of his head, and the one who destroys the corner of his beard, and the one who makes a single incision [on himself, in mourning] for the dead — is liable [lashes]. If a person made a single incision for five dead, or five incisions for a single dead person — he is liable for each one of them. On [rounding] the head — [he is liable] for two [corners], one for one side and one for the other side; on [destroying the corners of] the beard — [he is liable for] two [corners, upper and lower jaw] on one side, and two [such corners] on the other side, and one below [on the area of the chin]. Rabbi Eliezer says, If he removed it [the beard] all at once, he is liable only once; and he is not liable until he removes it with a razor. Rabbi Eliezer says, Even if he removed it with pincers or a shaving instrument, he is liable. (6) The one who writes an incised imprint [i.e., tattoo, receives lashes]: If he inserted the pigment and did not puncture [the skin], or [if he] punctured, but did not insert the pigment, he is not liable until he inserts the pigment and punctures with ink, or with kohl, or with anything that leaves a [permanent] mark. Rabbi Shimon ben Yehudah says in the name of Rabbi Shimon [bar Yochai], He is not liable until he writes a name [of idolatry], as it is said, “You shall not make any tattoo on yourselves, I am the Lord.” (Leviticus 19:28) (7) If a Nazir drinks wine the entire day, he is liable [lashes] only once.

פאת ראשו, והמשחית פאת זקנו, והשורט שריטה אחת על המת, חיב. שרט שריטה אחת על חמשה מתים או חמש שריטות על מת אחד, חיב על כל אחת ואחת. על הראש, שתיים, אחת מכאן ואחת מכאן. על הזקן, שתיים מכאן ושתיים מכאן ואחת מלמטה. רבי אליעזר אומר, אם נטלו כלו כאחת, אינו חיב אלא אחת. ואינו חיב עד שיטלנו בתער. רבי אליעזר אומר, אפלו לקטו במלקט אם ברהיטני, חיב: ו הכותב כתבת קעקע, כתב ולא קעקע, קעקע ולא כתב, אינו חיב, עד שיכתוב ויקעקע בדיו ובכחול ובכל דבר שהוא רושם. רבי שמעון בן יהודה משום רבי שמעון אומר, אינו חיב עד שיכתוב שם השם, שנאמר (ויקרא יט) וכתבת קעקע לא תתנו בכם אני ה': ז נזיר שהיה שותה

רבנו עובדיה מברטנורא

על גב דגבי כהנים לא כתיב על מת. כבר למדו בגזירה שזה מקרחה קרחה. מה בישראל על מת. אף בכהנים על מת. ושיעור קרחה כגריס: המקיף את ראשו. משה צדעיו לאחורי אזנו ופדחתו ואפילו על גלוח שבמספרים שאין בו השחתה. חיב על פאת הראש. דדוקא בזקן כתיב השחתה ואינה אלא בתער. אלא בפאת הראש הקפה כתיב בכל ענין שהוא מקיף חיב: שריטה אחת על חמש מתים. או חמש שריטות על מת אחד. דכתיב (ויקרא יט) ושרט לנפש לא תתנו לחיב על כל שריטה ושריטה. ועל כל נפש ונפש ואף על פי שלא היתה שם אלא התראה א'. והיו כל ה' שריטות בבת אחת חיב: על הראש ב'. אחת על ימין ואחת על שמאל: ועל הזקן ב' מכאן וב' מכאן. מקום חבור הסנטר לעצם. א' מימין הסנטר ואחת משמאל ושבולת הזקן באמצע. הרי שלש. וחבור הצדע'י מכאן ומכאן. הרי חמש. לחי העליון המחובר לצדעים ולחי התחתון שבימין. ולחי העליון והתחתון שבשמאל. הרי ב' מכאן. וב' מכאן. וסוף הזקן שהשער יוצא ממנו כעין שבולת. לפיכך נקראת שבולת הזקן. הרי זה חמש: אינו חיב אלא א'. דכיון דלא א' הוא הרי הוא כאוכל ב' זתים של חלב בהתראה אחת: עד שיטלנו בתער. אפאת זקן קאי דכתיב ביה גלוח והשחתה מלקט. כלי העשוי כעין מלקח'י ללקט את השער: רהיטני. הוא מעצד בלשון מקרא. כלי שבו מחליק חרש עצים פני הלוח ואין הלכה כר"א: ו כתובת קעקע. מקרע בסכין על בשרו כעין אותיות. ואחר כך ממלא את הקרע'י דיו או כחול: כתב. על בשרו בדיו או בכחול. ולא קרע בסכין. או קרע בסכין ולא מלא בדיו או בכחול. אינו חיב עד שיכתוב ויקעקע. לישנא דקרא נקט דכתיב כתובת קעקע. כתיבה ברישא. והדר קעקע. אבל לעולם הקעקע תחלה. ואחר כך הכתב. וקרא הכי משמע. וכתובת בתוך הקעקע. לא תתנו בכם: שיכתוב שם השם. בגמרא מפרש דשם ע"ג קאמר. הכי מפרש לקרא לא תתנו בכם שם ע"ג כי אני ה'. ולא תשתפו אחר'י עמי ואין הלכה כר"ש:

If they said to him, “Don't drink [wine], Don't drink [wine],” but he drank [each time] — he liable for each [time]. (8) If [a Nazir] has been defiling himself for the dead all day, he is liable only once. If they said to him, “Do not defile yourself, Do not defile yourself,” but he defiled himself [each time] — he is liable for each time. If he [a Nazir] shaved the entire day, he is liable only once. If they said to him, “Don't shave, Don't shave,” but he shaved [each time] — he is liable for each time. If a person wears *kilayim* [forbidden mixture of wool and linen] the entire day, he is liable only once. If they said to him, “Don't wear, Don't wear,” but he took off and put on the clothing — he is liable for each [time]. (9) There is a case in which a person plows a single furrow and is liable for eight prohibitions: The person plows — with an ox and an ass, and they are sanctified [animals] — *kilayim* [two kinds of seeds] in the vineyard, during the Sabbatical year, and on a Festival, and he is a priest and a Nazir in a place of impurity [i.e., a cemetery]. Chananya ben Chakhinai says, Also the one who wears *kilayim* [while doing this]. They said to him, This [wearing *kilayim*] does not have the same name [i.e., is unrelated to the plowing]. He said to them, The fact of his being a Nazir, also is unrelated. (10) How many lashes do they give him? Forty minus one, as it is said, “in [i.e., within] the number, forty” (Deuteronomy 25:2-3), i.e., a number coming up to forty. Rabbi Yehudah says,

בֵּינָן כָּל הַיּוֹם, אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אַחַת. אָמְרוּ לוֹ אַל תִּשְׁתֶּה אֶל תִּשְׁתֶּה אֶל תִּשְׁתֶּה וְהוּא שׁוֹתֶה, חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת: ח הִיא מִטְמֵא לְמֵתִים כָּל הַיּוֹם, אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אַחַת. אָמְרוּ לוֹ אַל תִּטְמֵא, אַל תִּטְמֵא וְהִיא מִטְמֵא, חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. הִיא מְגַלַּח כָּל הַיּוֹם, אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אַחַת. אָמְרוּ לוֹ אַל תְּגַלַּח אַל תְּגַלַּח וְהוּא מְגַלַּח, חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת. הִיא לְבוֹשׁ בְּכִלְאִים כָּל הַיּוֹם, אֵינוֹ חַיֵּב אֶלָּא אַחַת. אָמְרוּ לוֹ אַל תִּלְבַּשׁ אַל תִּלְבַּשׁ וְהוּא פּוֹשֵׁט וְלוֹבֵשׁ, חַיֵּב עַל כָּל אַחַת וְאַחַת: ט יֵשׁ חֹרֵשׁ תֵּלֵם אַחַד וְחַיֵּב עָלָיו מִשׁוּם שְׂמוֹנֶה לְאוּיָן, הַחֹרֵשׁ בְּשׂוֹר וְחִמּוֹר, וְהֵן מְקַדְּשִׁים, בְּכִלְאִים בְּכָרֶם, וּבִשְׂבִיעִית, וְיוֹם טוֹב, וְכֹהֵן וְנָזִיר בְּבֵית הַטְּמֵאָה. חֲנַנְיָא בֶן חַכְיָנָא אוֹמֵר, אִף הַלּוֹבֵשׁ כְּלָאִים. אָמְרוּ לוֹ, אֵינוֹ הַשֵּׁם. אָמַר לָהֶם, אִף לֹא הַנָּזִיר הוּא הַשֵּׁם: י כַּמָּה מְלֻקֵּין אוֹתוֹ, אֲרַבְעִים חֶסֶר אַחַת. שְׁנַאֲמַר (דברים כה) בְּמִסְפַּר אֲרַבְעִים, מִנֵּין שְׁהוּא סְמוּךְ לְאֲרַבְעִים. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, אֲרַבְעִים

רבנו עובדיה מברטנורא

ז אינו חייב אלא אחת. על מה ששתה תוך כדי דבור של התראה ואם היה לפניו כלי שיש בו כמה רביעי' יין. ואמרו לו אל תשתה כלי זה שיש בו כך וכך שעורים. שתלקה כך וכך מלקיות. חייב על כל שיעור ושעור אף על פי שלא התרו בו אלא התראה אחת: ח והוא פושט ולובש. ולא פושט לגמרי אלא כיון שהוציא ראשו והחזירו חייב. ובגמרא קאמר דאינו פושט ממש. אלא ששהה בין התראה להתראה כדי לפשוט וללבוש. הוי כפושט וחזרו ולובש. וחיוב על כל התראה והתראה ט תלם אחת. שורה אחת של שדה: וחיוב עליו משום שמנה לאוין. והוא שהתרו בו על כלם: והן מוקדשים. שור קדשי מזבח. וחמור קדשי בדק הבית ובשור אית ביה לאו דלא תעבוד בבכור שורך ובחמור. אזהרה דמעילה ונפקא לן חט חט מתרומה ולא דלא תחרוש בשור ובחמור יחידיו. הרי כאן ג' לאוין: וכלאים בכרם. על ידי שחורש מחפה חטה ושעורה וחרצן בעפר. ועוב' משום לא תורע כרמך כלאים. דקי"ל המחפ' כלאים לוקה. אף על פי שלא זרען אלא חפה עפר עליהן. הרי זה ד' לאוין. והרמב"ם חשב כלאים בכרם. שני לאוין. א' משום כלאי זרעים שהן שני מיני זרעים. חטה. ושעורה. וחד משום כלאי הכרם בשביל החרצן. ולא חשיב מוקדשים. של שור וחמור. אלא ללאו אחד שביעית. שבת לה' שרך לא תורע וי"ט. כל מלאכת עבודה לא תעשו: כהן ונזיר. והוא בבית הקברות וקעבר על נפש לא יטמא בעמיו האמור בכהנים ועל נפש מת לא יבא האמור בנזיר: אף הלוֹבֵשׁ כְּלָאִים. בשעה שהיה חורש: אינו מן השם. לאו של לבישת כלאים אינו בשביל התלם: אף כהן ונזיר דחשביתו לאו. אינו בשביל חרישה אלא בשביל הליכה למקום טומאה. ומיהו ת"ק חשיב להו בכלל לאוין התלם לפי שאינו יכול לחרוש בשוורים אלא אם כן הולך עמהם ומנהיגם: י מנין שהוא סמוך לארבעים. שגורם לומר

He receives a full forty lashes. And where does he receive the extra [lash, since all the lashes are divided into three groups of thirteen — (see the following Mishnah)]? Between his shoulders. (11) They appraise him by a number of lashes divisible by three. If they appraised him [capable of withstanding] forty, and he received some lashes, but then they say he is incapable of receiving forty, he is exempt [from the rest]. If they appraised him as capable of receiving eighteen, but when he was [whipped eighteen lashes,] they said he is capable of receiving forty, he is exempt [from the rest]. If he committed a transgression involving two prohibitions, and they appraised him once [for both, as capable of receiving a minimum of forty-two — (see Talmud, Makkot

22b)], he is whipped and then is exempt; if not [appraised for both together], he is whipped, recovers, and then is whipped [again]. (12) How do they whip him? His two hands are tied to the post, on either side, and the synagogue [i.e., Court] official grabs his clothes — if they tear, they tear, and if the stitches come loose, they come loose — until his chest is revealed. The stone is behind him. The synagogue official stands on it, with a calfskin whip in his hand, folded over into two and folded again into four, [i.e., four strips stitched together] with two [thin] strips of donkey hide,] going up and down it. (13) Its handle is a handbreadth, its width is a handbreadth, and its tip [when whipping on the shoulder] reaches [over him] to his belly. He lashes him one third in front, and two thirds behind him [a third on each shoulder]; he lashes him neither standing nor

שְׁלֹמֹת הוּא לֹקֵה. וְהֵיכָן הוּא לֹקֵה אֶת הַיְתֵרָה, בֵּין כַּתְּפָיו: **יֵא** אֵין אֹמְרִין אוֹתוֹ אֶלָּא בְּמִכּוֹת הָרְאוּיֹת לְהַשְׁתַּלֵּשׁ. אֲמַדוּהוּ לְקַבֵּל אַרְבָּעִים, לְקַה מְקַצֵּת וְאֲמַרוּ שְׂאִינוּ יָכוֹל לְקַבֵּל אַרְבָּעִים, פְּטוּר. אֲמַדוּהוּ לְקַבֵּל שְׁמוֹנֶה עֶשְׂרֵה, מִשְׁלָקָה אֲמַרוּ שְׂיִכּוֹל הוּא לְקַבֵּל אַרְבָּעִים, פְּטוּר. עֵבֶר עֲבָרָה שְׂיֵשׁ בָּהּ שְׁנֵי לְאוּיִן, אֲמַדוּהוּ אֲמַד אֶחָד, לֹקֵה וּפְטוּר. וְאִם לֹאוּ, לֹקֵה וּמִתְרַפֵּא וְחֹזֵר וְלֹקֵה: **יב** כִּיִּצַד מִלְּקִין אוֹתוֹ, כּוֹפֵת שְׁתֵּי יָדָיו עַל הָעַמּוּד הֵילֵךְ וְהֵילֵךְ, וְחֹזֵן הַכְּנֶסֶת אוֹיָחוּ בְּבִגְדָיו, אִם נִקְרְעוּ נִקְרְעוּ, וְאִם נִפְרְמוּ נִפְרְמוּ, עַד שֶׁהוּא מְגַלֶּה אֶת לְבוֹ. וְהֵאָבֵן נְתוּנָה מֵאַחֲרָיו, חֹזֵן הַכְּנֶסֶת עֹמֵד עָלֶיהָ. וְרִצּוּעָה שֶׁל עֵגֶל בִּידוֹ, כְּפוּלָה אֶחָד לְשָׁנִים וּשְׁנַיִם לְאַרְבָּעָה, וּשְׁתֵּי רִצּוּעוֹת עוֹלוֹת וְיֹרְדוֹת בָּהּ: **יג** יָדָה טַפַּח וְרַחְבָּה טַפַּח, וְרִאשָׁה מְגַעַת עַל פִּי כְּרִסוֹ. וּמִכָּה אוֹתוֹ שְׁלִישׁ מִלְּפָנָיו וּשְׁתֵּי יָדוֹת מִלְּאַחֲרָיו. וְאִינוּ מִכָּה אוֹתוֹ לֹא

רבנו עובדיה מברטנורא

אחריו ארבעים דהיינו. תשעה ושלשים. אי הוה כתיב ארבעים במספר. ה"א ארבעים במנינא. השתא דכתיב במספר ארבעים. במספר הגור' לומר אחריו ארבעים. דהיינו תשעה ושלשים: והיכן הוא לוקה את היתירה. שאינה ראויה להשתלש דתשעה ושלשים ראויות להשתלש שליש מלפניו. ושתי ידות אחת על כתף זו וא' על כתף זו. וזו של ארבעים היכן לוקה אותה: **בין כתיפיו**. ואין הלכה כר' יהודה: **יֵא אין אומדין אותו וכו'**. שכל הלוקין בב"ד היו צריכין לאומדן בתחלה שלא ימותו מחמת ההכאות. מדכתיב לא יוסיף מכלל שאם צריך לגרוע גורעין: **אלא במכות הראויות להשתלש**. ואין מוסיפין לעולם על האומד: **אמדוהו לקבל ארבעים**. חסר אחד. אלא לישא דקרא נקט: **אמדוהו אומד אחד**. לשני מלקיות. כגון אמדוהו ללקות ארבעים ושתיים **ואם לאו**. שלא אמדוהו אלא למלקות אחת: **יב על העמוד**. שהוא נעוץ בקרקע. וזקוף וגובה כדי להשען עליו **וחזן**. שמש שלוח ב"ד: **נפרמו**. נקרעו חוטי התפירה: **מאחוריו**. של הלוקה: **ורצועה של עגל**. שנאמר ארבעים יכנו. וסמין ליה לא תחסום שור בדישו: **כפולה לשנים ושנים לארבעה**. ד' רצועות תפורות זו על גב זו **וב' רצועות**. דקות של חמור: **עולות ויורדות בה**. בעין קלקלי של אוכף וטעמא משום דכתיב (ישעיה א) ידע שור קונוהו וחמור אבוס בעליו אמר הקדוש ברוך הוא יבא מי שמכיר באבוס בעליו ויפרע ממי שאינו מכיר אבוס בעליו: **יג ידה טפח**. בית יד שהרצועה תלויה בה ארכו טפח: **ורחבה**. של רצועה של עגל טפח: **וראשה מגעת ע"פ כריסו**. לכך צריך

sitting, rather stooped, as it is said, “the judge shall cause him to fall [i.e., stoop] down,” (Deuteronomy 28:2) and he lashes him with one hand, with all his might. (14) And the Reader reads: “If you will not observe to do ... Then the Lord will afflict you with plagues, and the plagues” (Deuteronomy 28:58-59) And he returns to the beginning of the passage in Scripture “Keep therefore the words of this covenant,” (Deuteronomy 29:8) and he concludes, “But He, being full of compassion, forgives iniquity,” (Psalms 78:38) and returns to the beginning of the passage. If he dies under his hand, he [the one whipping] is exempt [from exile]. If he added one [extra] lash to him, and he died, he is exiled because of him. If he befouled himself, whether from his intestines or from water [urine], he is exempt [from further lashes]. Rabbi Yehudah says, The man — from his intestines; the woman — from water. (15) All those liable *karet* who received lashes are exempt from *karet*, for it is said, “lest your brother become debased before you” (Deuteronomy 25:3) — after he is whipped, he is as your brother; the opinion of Rabbi Chananya ben Gamliel. Rabbi Chananya ben Gamliel said, If a person's life is taken from him for committing a single transgression [by *karet*], how much more so is the one who performs a single commandment [*mitzvah*] given life. Rabbi Shimon says, From the place [i.e., the passage of *karet*] he learned this, as it is said, “these souls that do them shall be cut off,” (Leviticus 18:29) and it says, “which if a man does, he will live by them,” (ibid., verse 5) which means that whoever

עומד ולא יושב אלא מטה, שְׁנֵאָמַר (דברים כה) וְהִפִּילוּ הַשֹּׁפֵט. וְהִמְכָּה מִכָּה בְיָדוֹ אֶחָת בְּכָל כָּחוֹ: יָד וְהַקּוֹרָא קוֹרָא (שם כח) אִם לֹא תִשְׁמָר לַעֲשׂוֹת וְגו', וְהִפְלֵא ה' אֶת מִכְתָּרְךָ וְאֶת מִכּוֹת וְגו', וְחֹזֵר לְתַחֲלַת הַמִּקְרָא (שם כט) וּשְׁמַרְתֶּם אֶת דְּבָרֵי הַבְּרִית הַזֹּאת וְגו', וְחֹזֵתם (תהלים עח) וְהוּא רַחוּם יִכְפֹּר עֲוֹן וְגו', וְחֹזֵר לְתַחֲלַת הַמִּקְרָא). וְאִם מֵת תַּחַת יָדוֹ, פְּטוּר. הוֹסִיף לוֹ עוֹד רְצוּעָה אֶחָת וְמָת, הָרִי זֶה גּוֹלָה עַל יָדוֹ. נִתְקַלְקַל בֵּין בְּרַעֲי בֵּין בְּמִיָּם, פְּטוּר. רַבִּי יְהוּדָה אוֹמֵר, הָאִישׁ בְּרַעֲי וְהָאִשָּׁה בְּמִיָּם: טו כָּל חֵיבֵי כְרִיתוֹת שְׁלֵקוּ, נִפְטְרוּ יְדֵי כְרִיתָתָן, שְׁנֵאָמַר (דברים כה) וְנִקְלָה אַחִיד לְעֵינֶיהָ, כְּשִׁלְקָה הָרִי הוּא כְּאֶחָד, דְּבָרֵי רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן גַּמְלִיאֵל. אָמַר רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן גַּמְלִיאֵל, מָה אִם הָעוֹבֵר עַבְרָה אֶחָת, נוֹטֵל נִפְשׁוֹ עֲלֶיהָ. הָעוֹשֶׂה מִצְוָה אֶחָת, עַל אֶחָת כְּמָה וְכְמָה שֶׁתִּנְתֵּן לוֹ נִפְשׁוֹ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אוֹמֵר, מִמְקוֹמוֹ הוּא לָמַד, שְׁנֵאָמַר (ויקרא יח) וְנִכְרַתוּ הַנַּפְשׁוֹת הָעֹשֹׂת וְגו', וְאוֹמֵר (שם) אֲשֶׁר יַעֲשֶׂה אֹתָם הָאָדָם וְחֵי בָהֶם.

רבנו עובדיה מברטנורא

שיהא בבית יד של רצועה נקב שחזן המלקה יכול להאריך ולקצר הרצועה כרצונו. שאין מלקין לאדם אלא ברצועה שראשה מגעת ע"פ כרסו שהוא טבורו: **שליש מלפניו**. דכתיב (דברים כה) והכהו לפניו כדי רשתו. לפניו כדי רשתו אחת. ולאחריו כדי שתיים: **מלפניו**. על לבו: **מאחריו**. שליש על כתף זו ושליש על כתף זו: **מכה בידו אחת**. אבל כשמגביה הרצועה מגביה בשתי ידיו: **בכל כחו**. דכתיב (שם) מכה רבה: **יד והקורא קורא**. דכתיב (ויקרא יט) בקרת תהיה. בקריאה תהא שקורין עליו אם לא תשמור לעשות וגו'. וגדול שבדיינים קורא. והסמוך לו מונה. והשלישי אומר על כל הכאה והכאה ומצוה על הקורא לצמצם להשלים המקראות בסוף המלקות. ואם לא צמצם חוזר וקורא פעם שניה וממחר לקרא ולהשלים כשישלים המלקה להלקות: **ואם מת ת"י פטור**. מפני שמכהו ברשות הוסיף לו. כגון דטעה במנינא **נתקלקל**. שהוציא רעי מחמת ההכאה: **פטור**. דכתיב (דברים כה) ונקלה אחיך לעיניך. והרי נקלה שנתלכלך: **ואשה**. אף במים דבשתה מרובה. ואין הלכה כר"י: **טו נפטרו מידי כריתתן**. אם עשו תשובה: **העושה מצוה אחת על אחת כמה וכמה**. אית דמפרשי דעל חייבי כריתות שלקו קאמר מי שקיבל עליו הדין ועשה מצוה כשלקה: **על אחת כמה וכמה שתינתן לו נפשו**. ויפטר מידי כרת. שמדה טובה מרובה על מדת פורענות ואית דמפרשי. דמלתא באפני נפשיה קאמר להודיע מתן שכרן של מצות. קל וחומר מענשן של עבירות:

sits and does not commit a transgression is rewarded as one who performs a commandment. Rabbi Shimon bar Rebbi says, For it says, “Only be sure that you do not eat the blood, for the blood is the life ...” (Deuteronomy 12:23) If a person who keeps away from blood, which revolts man, receives reward, how much more so should the one who keeps away from robbery and forbidden relationships, which man's soul lusts after and desires, receive merit, [for] himself, [for] his generation [i.e., children] and for the generations [to come forth, from his] generation [i.e., his grandchildren, see Rambam Pirush HaMishnayot], to the end of all time. (16) Rabbi Chananya ben Akashya said, The Holy One, blessed be He, wished to grant merit to Israel, therefore He gave them abundant Torah and commandments, as it is said, “The Lord was pleased for the sake of His righteousness to magnify the Torah and make it glorious.” (Isaiah 42:21)

הא, כָּל הַיּוֹשֵׁב וְלֹא עֵבֶר עֲבָרָה, נוֹתֵן לוֹ שָׂכָר כְּעוֹשֵׂה מִצְוָה. רַבִּי שְׁמַעוֹן בֶּר רַבִּי אוֹמֵר, הֲרִי הוּא אוֹמֵר (דְּבָרִים יב) רַק חֲזַק לְבַלְתִּי אֶכֶל הַדָּם כִּי הַדָּם הוּא הַנֶּפֶשׁ וְגו', וּמָה אִם הַדָּם שֶׁנִּפְשׁוֹ שֶׁל אָדָם קָצָה מִמֶּנּוּ, הַפּוֹרֵשׁ מִמֶּנּוּ מִקְבֵּל שָׂכָר. גִּזְל וְעֲרִיזוֹת שֶׁנִּפְשׁוֹ שֶׁל אָדָם מִתְאַוָּה לָהֶן וּמְחַמְדָּתָן, הַפּוֹרֵשׁ מֵהֶן עַל אַחַת כַּמָּה וְכַמָּה שִׁיזְכֶּה לוֹ וְלְדוֹרוֹתָיו וְלְדוֹרוֹת דוֹרוֹתָיו עַד סוֹף כָּל הַדּוֹרוֹת: טז רַבִּי חֲנַנְיָא בֶּן עֲקִישָׁי אוֹמֵר, רָצָה הַקָּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְזַכּוֹת אֶת יִשְׂרָאֵל, לְפִיכָךְ הִרְבָּה לָהֶם תּוֹרָה וּמִצְוֹת, שֶׁנֶּאֱמַר (ישעיה מב) “חֲפִיץ לְמַעַן צְדָקוֹ יַגְדִּיל תּוֹרָה וַיֹּאדִיר:

רבנו עובדיה מברטנורא

ממקומו הוא למוד. מחייבי כריתות דאיירי בהו אנו למדין שהיושב ולא עבר עבירה מעלין עליו שבר כעושה מצוה דכתיב בעריות(ויקרא יח) ונכרתו הנפשות. ואומר(שם) אשר יעשה אותם האדם וחי בהם וסמוך ליה לא תקרבו לגלות ערוה. הרי שמי שיושב ואינו מגלה ערוה. הכתוב קוראו עושה מצוה. וכתיב ביה וחי בהם. בדרך שהעניש כרת במי שעושה עבירה וזה דוקא במי שבא עבירה לידו וכבש יצרו ולא עשאה. כיוסף הצדיק וכיוצא בו: טז לפיכך הרבה להם תורה ומצוות. כגון פרשת שקצים ורמשים כדי להרבות שכר כשהן בדלים מהם אף על פי שבלאו הכי לא היו אוכלין אותן שנפשו של אדם קצה בהן: למען צדקו. להצדיק את ישראל. ולזכות אותן:

Gemara Makkot 23a

גמרא מכות דף כ"ג.

[On the section of the Mishnah, “The official of the Court] lays hold of his garments ...”: What is the reason for this? This is the implication of [the words, “your brother] become debased” (Deuteronomy 25:3). [On the section of the Mishnah, “A strap of calfskin:”] Rav Sheshet said in the name of Rabbi Elazar ben Azaryah: From where may it be learned that the strap is to be of calfskin? It is written, “Forty [lashes] shall he strike him,” (Deuteronomy 25:3) and next to this [verse], “You shall not muzzle the ox when he treads the grain.” (ibid., verse 4) And this also was said by Rav Sheshet in the name of Rabbi Elazar ben Azaryah: To disgrace [by doing unnecessary work on them] the “appointed seasons” (Leviticus 23:2-4) — [the Festivals; according to Rashi, the intermediate days of Pesach and Sukkot] is like practicing idolatry, because it is written, “You shall not make for yourself any molten gods”

אוֹתוֹ בְּבִגְדָיו וְכו'. מַאי טַעְמָא? מִשּׁוּם נִקְלָה. אָמַר רַב שֶׁשֶׁת מִשּׁוּם רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָא? מִנֵּין לְרִצּוּעָה שֶׁהִיא שֶׁל עֲגֹל? דְּכִתִּיב (דְּבָרִים כה) אַרְבָּעִים יִכְנוּ וְסָמִיךְ לָהּ לֹא תַחֲסוּם שׁוֹר בְּדִישׁוֹ. וְאָמַר רַב שֶׁשֶׁת מִשּׁוּם רַבִּי אֶלְעָזָר בֶּן עֲזַרְיָא: כָּל הַמְּבֻזָּה אֶת הַמוֹעֲדוֹת כְּאִלוֹ עוֹבֵד עֲבוּדָה זָרָה, דְּכִתִּיב (שְׁמוֹת לד) אֱלֹהֵי מִסְכָּה לֹא תַעֲשֶׂה לָךְ. וְסָמִיךְ לָהּ: אֶת תַּג

(Exodus 34:17) and next to it [is the ordinance of the Festivals] — “The Feast of Matzot shall you keep.” (ibid., verses 18-23) And Rav Sheshet further said in the name of Rabbi Elazar ben Azaryah: Whoever bears evil tales, or receives [i.e., listens to] evil tales, or bears false witness, deserves to be cast to the dogs; for it is written, “You shall cast it to the dogs,” (Exodus 22:31) and next to it [is the injunction]: “You shall not bear a false report [put not your hand with the wicked to be an unrighteous witness]” (Exodus 23:1) — read [not only “*tissa*,” bear, but] also “*tasshi*,” [do not beguile another]. [On the section of the Mishnah,] “Two [other] strips running [as it were] up and down:” A Tanna taught [that the strips were] of donkey's hide, as a certain Galilean once expounded in the presence of Rav Chisda [the following text]: “The ox knows his owner and the ass his master's crib; but Israel does not know, My people does not

consider.” (Isaiah 1:3) The Holy One, blessed be He, said, Let there come one that recognizes its master's crib and exact punishment from him that does not recognize his master's crib. [On the section of the Mishnah,] “He administers [one-third of the lashes in front and two-thirds behind.”] What Scriptural support is there for this? Rav Kahana said, [support is provided by] the words of the text, “And the judge shall cause him to fall and have him beaten before him according to the measure of his wickedness in number,” (Deuteronomy 25:2) [that is] one “beaten before him,” [i.e., one third of the lashes] on the front and [“in number”] two [thirds] on his back. [On the section of the Mishnah,] “They lash him not [standing or sitting but stooping]:” Rav Chisda said, in the name of Rabbi Yochanan: From where may it be shown that the strap is to be folded? From the wording in the text, “And the judge shall cause it to fall [and cause it to strike him].” (Deuteronomy 25:2) But is that passage not needed to tell us about [the posture of] the man himself? If [it came to teach only] that, [the more appropriate expression] *yatehu* [and he shall cause him to bend] should have been written there; what then is the significance of [the peculiar expression] “*hippilo* [he shall cause him to fall]?” [It was used] To teach both [laws: *hipilo* has the same numerical value as *kefulah*, double — see *Baal ha-Turim* on Deuteronomy 25:2]. [On the section of the Mishnah,] “He who administers the lashes does it with one hand” Our Rabbis taught: Only men lacking in physical vigor and abounding in knowledge are appointed as [such] Court officials. Rabbi Yehudah says: Even men lacking in knowledge and abounding in physical vigor [are appointed]. Rava said, Rabbi Yehudah's view seems the more

המצות תשמר. ואמר רב ששת משום רבי אלעזר בן עזריא: כל המספר לשון הרע וכל המקבל לשון הרע, וכל המעיד עדות שקר ראוי להשליכו לכלבים, דכתיב (שם כב) לכלב תשליכון אותו. וסמך לה: לא תשא שמע שוא וגו'. קרי בה נמי לא תשיא. ושתי רצועות וכו'. תנא של חמור כדדריש ההוא גלילאה עלה דרב חסדא ידע שור קונהו וחמור אבוס בעליו ישראל לא ידע וגו'. אמר הקדוש ברוך הוא: יבא מי שמכיר אבוס בעליו ויפרע ממי שאינו מכיר אבוס בעליו. מלקין אותו וכו'. מנא הני מילי אמר רב כהנא דאמר קרא (דברים כה) והפילו השופט והכהו לפניו כדי רשעתו במספר רשעה אחת מלפניו ושתי רשעות מאחריו ואינו מכה אותו וכו'. אמר רב חסדא אמר רבי יוחנן: מנין לרצועה שהיא מקפלת? שנאמר: והפילו. והא מבעי לה לגופה אם כן לכתב קרא ישהו. מאי הפילו? שמע מינה תרתי. המכה מכה בידו. תנו רבנן: אין מעמידין חוננים אלא חסרי כח ויתירי מדע. רבי יהודה אומר: אפלו חסרי מדע ויתירי כח. אמר רבא: כותיה דרבי יהודה מסתברא, דכתיב: לא

logical, because it is written there, "Forty he shall have him beaten, he shall not exceed; lest he exceed." (Deuteronomy 25:3) Now, if you say that the [court officials are men] lacking in knowledge, then [I understand that] such a warning is necessary; but if you say that only men abounding in knowledge [may be appointed as Court officials], is such a warning necessary? And [what do] the Rabbis [say to this]? [They say:] We caution only those who are cautious. [A Tanna] taught: When he raises [the lash] he raises it with both hands [so as to raise it all the higher], and when he smites, he smites with one hand so that it comes [down] of itself.

זוהר חדש ד"א דף ע' ע"ג

ש'לחו ל'הו בני ארעא קדישא יאות דאתון אתבדרתון בני עממיא ואתון לבר מארעא קדישא ויאות לכו למבכי עליכו ועל גרמיכו דנפקתון מנהורא לחשוכא בעבדא דנפיק מפי מארי אכל אגן אית לן למבכי ולמעבד הספדא ולן שדר קדשא בריד הוא ספרא דהספדא דאגן בנהא דמטרוניתא ואגן מבני ביתה וידעין וקרא דמארי עלמא ולן יאות למבכי ולפרשא אגון אלפא ביתין ואגן יתמין בלא אפא ואמא ומסתכלין עינין לכתלי ביתא דאמנא והא אתהרב ולא אשפחנא לה דהות ונקא לן בקל יומא ביומין קדמאין משפירו דילה וחות נחיתת לן וממללת על לבנא באימא לברה, כנאמר: באיש אשר אמו תנתמנו, והשתא אסתכלן עינין לכל סטר ואתר בית מותבא דאמנא אתבלבל והא אתהרב ובטש רישא לכתלי ביתא ומותבא. מאן ינחם לן ומאן ימלל על לבנא ויגין עלנא קמי מלכא מלכא פד תויגן חמאן קמי אבונא וסליק רצועה לאלקאה לן איהו קומא לקמן ומקבלא מלקויתא דמלכא בגין לאננא עלנא, כמו שזאמר: והוא מהלל מפשעינו מדכא מעונותינו ובחבורתו נרפא לנו, והשתא אמא לית לן וי לן וי לבו (סיא לבתר לית) לן יאות למבכי לן יאות למספד לן יאות לפתרא אגון מלין דמרירו ולאודעא להו לאגון דידיעי למבכי מלין דהספדא נקרב בקל יומא לגבי ערסא דאמנא ולא נשבת לה תמן נשאל עליה לית מאן דישיגת עלן. נשאל לערסא דילה אתבלבלא נשאל לברסיא נפלת. נשאל להיכלין דילה אומאן אגון דלא ידעין מנה. נשאל לעפרא רשימו דעקבתא לית תמן נשאל לאגרא הא אגרא אתיב לן דתמן יתבא מבכא ומיללת ואולת מבכה צוחת בקל מרירו עלן מאגרא לאגרא פמה דאת אמר מה לך איפא בי עלית בלך לגגות. נשאל לארחין ושביילין בלהו אמרין דשמעו קל מרירו דבכה דמבכה על בנהא ולא ידעין לאן אסתכלת. לן יאות למבכי לן יאות למספד ולנשק עפרא דרגלהא נשק אתר בי מותבא נשק לכתלי דהיכלא ונבכי במרירו. אגן נפתח בהספדא דנחמי בקל יומא כל האי נבכי תדיר ולא אתנשי מרירו דבכיה מיגן:

Yosef Le-Chok

יוסף לחוק

Ethical Teaching:

Sefer Chasidim, Chapter 154

It is a virtuous act to study repeatedly the thirty-nine types of labor forbidden on the Sabbath, so that a person will not forget some forbidden form of labor. Just as a person must study the practical laws of the Festivals before the

מצוה לשנות ארבעים מלאכות חסר אחד כדי שלא ישכח איזו מלאכה אסורה כמו

מוסר

מספר חסידים סימן קנ"ד

Festivals, so too, should he do regarding the Sabbath, beforehand, so that he may quickly do what is necessary for the Sabbath. It was enacted that *Ba-meh madlikin* [Chapter 2, of Mishnayot Shabbat] be read in the synagogue after the *Arvit* prayer, as if to say, I have fulfilled what is written in this chapter of the Mishnah. This is not done when a Festival falls on the Sabbath, because it is written in this chapter, “Have you separated the tithes? Have you prepared the *eruv*?” and tithes may not be separated on a Festival. (Anthologizer's note: This is the practice of the Ashkenazim, but the author of the *Mor U Ketzi'ah* praises our practice. See the *Bikurei 'Itim*.)

שֵׁשׁ לְדָרֵשׁ בְּמַעֲשֵׂה מוֹעֲדִים לְפָנֵי
הַמוֹעֲדִים, כִּךְ בְּעֵינֵי שַׁבַּת לְפָנָיו כְּדֵי לְמַהֵר
בְּצַרְכֵי שַׁבַּת. אַחַר תְּפִלַּת עֶרְבִית תִּקְנוּ
וְקָבְעוּ לוֹמַר “בְּמָה מְדַלְקִין” בְּבֵית הַכְּנֶסֶת,
כְּלוֹמַר קִיַּמְתִּי מַה שְּׁבוֹאֵת הַמְשָׁנָה חוּץ
מִיּוֹם טוֹב הַנִּכְנָס לְשַׁבַּת לְפָנֵי שְׁכַתּוֹב בּוֹ:
עֲשֵׂתֶם עֶרְבֹתָן וְאִין מְעַשְׂרִין בְּיוֹם טוֹב.
(א”ה זְרוּ מִנְהַג אֲשֶׁכְּנִיִּים וּבְמוֹ”ק מִשַּׁבַּח מִנְהַגְנוּ וְעֵינֵי ב”ע).

Practical Law:

Rambam, Laws of Prayer, Chapter 12

הלכה

הרמב”ם הלכות תפילה פרק יב

(1) They do not read from printed copies of the Torah in the synagogue, because of the honor of the public. A Torah scroll is not rolled in public [to find the section to be read], because it is a burden to the congregation, who would be troubled by being forced to stand, until it is rolled up. Therefore, if it is necessary to read two separate sections, two Torah scrolls are taken out. A person may not read the same section in two scrolls, lest people say that he is reading from the second scroll because the first scroll is unfit. (2) Whoever rolls [to open] a Torah scroll does so from the outside, [i.e., if he is one person, he holds it horizontally on his lap and rolls it open by the outer roll; resulting in the parchment being rolled inwards towards him. This is done as a precaution that it should not fall.] And when he tightens [to close] it, he does so from the inner scroll [toward the outer, so that his arms will not extend over the parchment thereby blocking the view of the Torah scroll while it is being closed]. [When being closed] it must be positioned on a seam, so that it [i.e., the parchment] will not tear. In a place where the Torah scroll is taken out after it is read and is brought to another place to be kept, the congregation may not go out until the Torah scroll goes forth and they must accompany it, following it to the place where it is being kept.

א אין קוראין בהמשיין בבתי פנסיות משום
כבוד צבור ואין גוללין ספר תורה בצבור
מפני טרח הצבור שלא יטריח עליהם
להיותן עומדין עד שיגלל ספר תורה.
לפיכך אם יצטרכו לקרות שני ענינים
מוציאין שני ספרי תורות. ולא יקרא איש
אחד ענין אחד בשתי תורות שמוא יאמרו
ספר ראשון פגום היה ולפיכך קורא בשני:
ב כל הגולל ספר תורה גוללו מבחוץ
וכשהוא מהדקו מהדקו מבפנים. וצריך
להעמידו על התפר כדי שלא יקרע מקום
שמוציאין ספר תורה אחר שקוראין בו
ומוליכין אותו לבית אחר להצניעו אין
הצבור רשאין לצאת עד שיציא ספר תורה
וילוו אותו והם אחריו עד המקום
שמצניעין אותו בו: